

Fiscale rechtspraak zelfstandigen

Hoge Raad, 23 februari 1972	2
HOF LEEUWARDEN, 22 december 1976	2
HOGE RAAD 29/6/83 (standaard arrest!).....	2
HOF 's-HERTOGENBOSCH 3 november 1989	2
HOF ARNHEM, 7 februari 1992	2
HOF 's-GRAVENHAGE, 11 juni 1993.....	3
HOF LEEUWARDEN, 2 juni 1995.....	3
Hof Leeuwarden, belastingkamer, 12 januari 1996.....	3
HOF DEN HAAG 31 januari 1996	4
GERECHTHOF AMSTERDAM 20-01-1999	4
GERECHTSHOF LEEUWARDEN 31-05-1999	5
GERECHTSHOF LEEUWARDEN 01-10-1999	5
Hoge Raad 1-11-2000	6
Hof Leeuwarden van 9 oktober 2000.....	6
Hof Den Haag, 4-07-2001	7
Hof Amsterdam 2 februari 2000	7
Hof Arnhem 26 maart 2002	7
Rechtbank Leeuwarden 24-02-2006.....	8
Hoge Raad 6-10-2006	8
Gerechtshof Arnhem, 31-10-2006.....	8
Hof Arnhem 14 februari 2008.....	9
Rechtbank Zeeland-West-Brabant 07-11-2022.....	9
Gerechtshof 's-Hertogenbosch 17-07-2024.....	9

Hoge Raad, 23 februari 1972

, BNB 1972/140 (BNB= beslissingen in Belastingzaken Nederlandse Belastingrechtspraak)

Onbelast: vergoeding op het wegvallen deel kostwinning.

X exploiteert met hulp van zijn vrouw een administratiekantoor. Zijn vrouw komt bij een ongeluk om het leven. X ontvangt fl 25.000,--. De inspecteur en het Hof merken het deel van de vergoeding dat betrekking heeft op het aantrekken van een kantoorhulp (f 2.000,--) aan als een bate van de onderneming. De Hoge Raad oordeelt dat sprake is van een vergoeding wegens het verloren gaan van de (door de vrouw in de vorm van kantoorarbeid verschaft) bijdrage in het levensonderhoud. In casu heeft de fl 2.000,-- betrekking op het wegvallen van een deel van de kostwinning, hetgeen volgens de Hoge Raad onbelast dient te blijven.

HOF LEEUWARDEN, 22 december 1976

, VN 1978/972 (Vakstudie Nieuws)

Onbelast: vergoeding wegens verlies van arbeidskracht in algemene zin.

Veehouder V en zijn echtgenote raken gewond, bij een auto-ongeval. De verzekeringsmaatschappij keert aan hen fl 110.000,- uit, waarvan fl 40.000,- wegens de ontnomen mogelijkheid om in gelijke mate als voorheen door het verrichten van arbeid in het levensonderhoud te voorzien. Het Hof oordeelt dat de kwalificatie afhankelijk is van de vraag of de vergoeding rechtstreeks aan de bron (in casu het bedrijf) kan worden toegerekend, danwel moet worden gezien als een vergoeding voor een verminderde arbeidskracht in algemene zin. Het feit dat de vergoeding wordt vastgesteld aan de hand van gegevens ontleend aan de onderneming en de positie van het slachtoffer daarin, brengt nog niet met zich mee dat deze als vergoeding voor te derven inkomsten dient te worden aangemerkt. Het bedrag van fl 40.000,- heeft volgens het Hof betrekking op verlies van arbeidskracht in algemene zin en is derhalve onbelast.

HOG E RAAD 29/6/83 (standaard arrest!)

VR 1985/36, BNB 1984/2w

Onbelaste schadevergoeding (smartegeld en verlies aan arbeidskracht) na arbeidsongeval. de uitkeringen vinden niet zo zeer hun grond in de dienstbetrekking.

De door een werkgever op grond van zijn aansprakelijkheid voor een aan zijn werknemer overkomen ongeval betaalde vergoedingen voor immateriële schade en verlies aan arbeidskracht- behoudens bijzondere omstandigheden, zoals bepaalde afspraken in de arbeidsovereenkomst - vinden niet zo zeer grond in de dienstbetrekking dat zij als daaruit genoten moeten worden aangemerkt.

HOF 's-HERTOGENBOSCH 3 november 1989

VR 1990/47

onbelast: schade wegens verloren arbeidsvermogen.

Schadevergoeding krachtens art. 1407 BW wegens verloren arbeidsvermogen niet belast, ook al worden voor de berekening ervan gegevens ontleend aan de winst die de gekwetste voor het ongeval uit onderneming genoot (verg. HR 29 juni 1983, VR 1985, 36 m.nt. HAB; Red. VR).

HOF ARNHEM, 7 februari 1992

, VN 1992/1601

Belaste vergoeding voor inkomstenschade; onduidelijkheid over de aard van de vergoeding; tijdelijke arbeidsongeschiktheid.

Ondernemer A wordt aangereden en heeft hierdoor een jaar niet kunnen werken. De verzekeraar vergoedt fl 180.000,-, waarvan fl 12.500,- materiële schadevergoeding en fl 20.000,- smartegeld. De inspecteur merkt de resterende fl 117.500,- aan als een belaste vergoeding voor inkomensschade. A betwist dit. Het Hof oordeelt dat de aard van de vergoeding beslissend is voor de (on-)belastbaarheid en merkt de bedragen van fl. 12.-000,- en fl 20.000,- als onbelaste vergoedingen aan. Nu door A niet is aangetoond dat de overige fl 117.500,- een niet geclaimde vergoeding voor verlies aan arbeidsvermogen of een vergoeding voor een andere schadepost is, heeft de inspecteur dit bedrag volgens het Hof terecht als een belaste inkomensvergoeding aangemerkt.

HOF 's-GRAVENHAGE, 11 juni 1993

, VN 1993/3676

Belaste vergoeding wegens gederfde winst; alle schade van welke aard dan ook.

Ondernemer X loopt bij een verkeersongeval welke is veroorzaakt door Y lichamelijk letsel op. X en Y komen overeen dat Y een bedrag van fl 433.000,- aan X vergoedt, bestaande uit "alle geleden en nog te lijden immateriële en materiële schade, van welke aard dan ook". X geeft het bedrag niet aan in zijn aangifte IB. De inspecteur merkt het gehele bedrag aan als inkomen. Omdat na het ongeval het functioneren van X is verslechterd en de winst van de onderneming is gedaald, is het Hof van mening dat de schadevergoeding gedeeltelijk betrekking heeft op gederfde of te derven winst (en derhalve gedeeltelijk is belast). Het feit dat een dergelijke vergoeding door X werd geclaimd onderstreept deze kwalificatie. Volgens de schatting van het Hof bedraagt het belaste gedeelte fl 300.000,-.

HOF LEEUWARDEN, 2 juni 1995

(niet gepubliceerd)

Belaste vergoeding wegens verminderde winst; tijdelijke arbeidsongeschiktheid, wijze van vaststellen schade.

Belanghebbende, ondernemer, raakte betrokken bij een verkeersongeval en werd daardoor tijdelijk arbeidsongeschikt. Bij akte van dading kwamen partijen een vergoeding van fl 27.879,50 overeen waarvan een bedrag van fl 25.000,- werd toegekend terzake van compensatie voor verlies aan arbeidscapaciteit. Dit laatste bedrag was onder meer berekend aan de hand van een omzetvergelijking in de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid ten opzichte van dezelfde periode in het jaar daaraan voorafgaand. Het Hof was van oordeel dat nu de invaliditeit van belanghebbende slechts van tijdelijke aard was en de omvang van de vergoeding was vastgesteld aan de hand van zowel de concrete winst die belanghebbende zich in de periode van arbeidsongeschiktheid heeft zien ontgaan als de feitelijke kosten voor de vervangende arbeidskracht, de onderhavige uitkering geacht moest worden te zijn genoten binnen het kader van de onderneming van belanghebbende en daarmee tot de winst van die onderneming diende te worden gerekend.

Hof Leeuwarden, belastingkamer, 12 januari 1996

, nr 1029/94

Niet gepubliceerd

Belaste vergoeding gederfde winst rijsschoolhouder, Bedoeling van partijen essentieel, hetgeen blijkt uit de dossierstukken, berekening en dading. Deel onbelast.

Zelfstandig ondernemer (auto- en motorrijsschoolhouder) die t.g.v. ongeval blijvend letsel heeft opgelopen (GMD: 65 tot 80% arbeidsongeschikt). Het geschil betreft de vraag of het deel van de schadevergoeding dat betrekking heeft op "verlies van arbeidsvermogen" als winst uit onderneming beschouwt moet worden of een vergoeding betreft i.v.m. de t.g.v. het ongeval verminderd arbeidskracht in algemene zin, hetgeen onbelast is. Finale kwijting waarbij o.a. in akte van dading is opgenomen: vergoeding i.v.m. het verminderd vermogen tot het presteren

van arbeid. Uitgangspunt is of voornoemde schadevergoeding al dan niet is genoten ter vervanging van gederfde of te derven winst uit onderneming. Doorslaggevend daarbij is de bedoeling van partijen die tot dading komen. In het accountantsrapport en het rapport van de GMD wordt respectievelijk gesproken van 'inkomstenderving' en 'forse inkomstenderving'. Het accountantsrapport is zelfs uitsluitend gebaseerd op de door belanghebbende gerealiseerde winsten uit zijn onderneming. De rechtsbijstandsassuradeur van belanghebbende is ook uitgegaan van de onder normale, d.w.z. gezonde omstandigheden te behalen winst uit onderneming.

Uit voorgaande leidt het Hof af dat door partijen gestreefd is naar compensatie van de door belanghebbende in zijn hoedanigheid van ondernemer geleden bedrijfsschade wegens het "opdragen" van zijn belangrijkste bron van inkomen: zijn rijschool. Dat belanghebbende gaandeweg andere termen is gaan gebruiken doet daaraan niet af. Het bedrag dient daarom in beginsel als belastbare vergoeding van gederfde of te derven winst uit onderneming te worden aangemerkt.

Echter, aangezien de finale uitkering ook strekt tot compensatie van verlies van arbeidsvermogen (en daarvan is sprake vanwege de blijvende invaliditeit) wordt niet het hele bedrag als winst uit onderneming aangemerkt (het Hof geeft echter geen berekeningsgrondslag).

HOF DEN HAAG 31 januari 1996

VR 1996/113

Onbelaste schadevergoeding wegens verloren arbeidsvermogen in algemene zin.

Eenmans-transportbedrijf. Ondernemer, zelf chauffeur, raakt door schuld van derde geheel arbeidsongeschikt. Tijdens procedure, waarin o.m. ca f 850.000,- "verminderd arbeidsvermogen" en f 40.000,- "smartegeld" wordt gevorderd, voorschot van f 140.000,- en na comparitie schikking voor f 780.000,- inclusief voorschot 'ter afdoening van alle schade hoegenaamd, zowel materieel als immaterieel'.

Hof: Voorschot behoort niet tot bedrijfswinst benadeelde, nu aannemelijk is dat het hem is toegekend wegens verminderde arbeidskracht in algemene zin. Daaraan staat niet in de weg dat bij bepaling van schadebedrag wegens verminderde arbeidskracht gebruik is gemaakt van cijfermatige gegevens van onderneming (vgl. Hof Den Bosch 3 november 1989, VR 1990, 47; red. VR)

GERECHTHOF AMSTERDAM 20-01-1999

(vakstudienieuws 1999 27.9)

Onbelaste schadevergoeding voor VAV, blijvende arbeidsongeschiktheid

Een zelfstandig ondernemer (voegbedrijf) raakt gewond op de werkplaats. De aannemer die hem ingehuurd heeft is aansprakelijk. De betrokken ondernemer raakt volledig arbeidsongeschikt (AAW op basis van 80 - 100); hij probeert nog wel aan de slag te gaan dit lukt niet zodat hij zijn bedrijf overdraagt aan zijn zoon. De eerste drie jaar na het ongeval worden voorschotten verstrekt voor een totaalbedrag van f 165.000,00 waarna de (toekomst)schade definitief geregeld wordt met een slotuitkering van f 325.000,00.

Procedure

De inzet van de procedure is het feit dat de Inspecteur van mening is dat de voorschotten onderhevig dienen te zijn aan fiscale heffing. De Inspecteur wordt door het Hof in het ongelijk gesteld. Overwegingen:

volledige arbeidsongeschiktheid

de omstandigheid dat er sprake is van een ongeval tijdens het uitvoeren van werkzaamheden, doet niet ter zake

de financiële gegevens van de onderneming zijn alleen gebruikt voor de begroting van het verlies aan verdienvermogen

de voorschotten worden fiscaal gezien niet anders beoordeeld dan de slotuitkering.

GERECHTSHOF LEEUWARDEN 31-05-1999

(nog ongepubliceerd)

onbelaste uitkering

Uitkering wegens blijvend verlies van arbeidsvermogen zelfstandig timmerman onbelast.

Bedoeling van partijen is doorslaggevend, hetgeen mede uit de specificatie in de vaststellingsovereenkomst tot uitdrukking komt.

Op 9-04-1990 overkomt een zelfstandig timmerman een ernstig ongeval, waardoor hij blijvend arbeidsongeschikt raakt. Hij ontvangt van de verzekeraar f 490.210 schadevergoeding, welk bedrag als volg gespecificeerd was:

- materiële schade f 35.210,-
- verlies van zelfwerkzaamheid f 35.000,-
- verlies van verdienvermogen f 355.000,-
- smartengeld f 50.000,-
- buitengerechtelijke kosten f 15.000,-

De inspecteur stelt zich op het standpunt dat de uitkering van f 355.000,- belast is, omdat er sprake is van een vergoeding van gederfde of te derven inkomsten. Voor dit standpunt heeft het Hof geen aanwijzingen in het dossier kunnen vinden en overweegt daarbij dat uit de specificatie blijkt dat uitdrukkelijk als verlies van verdienvermogen benoemd is, hetgeen moet worden opgevat als een vergoeding van verlies van de bron van inkomen. Het Hof acht de inspecteur niet geslaagd in het bewijs van zijn stelling, nu hij niet aannemelijk kom maken dat de partijen iets anders hebben bedoeld dan schade wegens verlies van arbeidsvermogen. De omstandigheid dat partijen bij de benadering van de schade gebruik hebben gemaakt van de omzetten en winsten doet daaraan niet af, omdat uit de gedingstukken blijkt dat daaraan geen andere betekenis kan worden toegekend dan die van methode c.q. benaderingswijze dan wel hulpmiddel ter berekening van de schade die het gevolg is het blijvende verlies van het vermogen om inkomen te verwerven. Ook het feit dat de voorschotten betaald werden op een bankrekening van "de zaak" is niet van belang. Doorslaggevend is de bedoeling van de partijen.

GERECHTSHOF LEEUWARDEN 01-10-1999

(nog ongepubliceerd)

belaste uitkering bij tijdelijke arbeidsongeschiktheid voor "opdrogen" van inkomen als zelfstandige.

Op 16-06-1993 raakt een 63 jarige zelfstandig ondernemer (bodediensten) bij een ongeval gewond, waardoor hij tijdelijk arbeidsongeschikt raakt (ca twee jaar). Zijn onderneming wordt daarom voortijdig gestaakt. Uit de in 1998 opgemaakte vaststellingsovereenkomst blijkt dat f 145.726,88 betaald is "ter vergoeding van de geleden en nog te lijden materiële en immateriële schade". Geschilpunt is of (een deel) van het uitgekeerde bedrag het oog had op verlies aan arbeidsvermogen, dan wel op gederfde inkomsten.

Het Hof overweegt dat uitgangspunt is of de schadevergoeding al dan niet genoten is ter vervanging van gederfde en te derven winst van de onderneming. Doorslaggevend daarbij is in casu de bedoeling van partijen die in de vaststellingsovereenkomst tot uitdrukking kwamen. Uit de dossierstukken blijkt echter dat zeer nadrukkelijk aansluiting gezocht wordt bij de jaarstukken en wel bij de omzet en verlies- en winstgegevens en belastingaanslagen. Als basis van de onderhandeling tussen partijen diende een jaarrapport van twee jaren en de belastingaanslagen van twee jaar voor het ongeval. Dit blijkt uit brieven van beide partijen. Ook blijkt uit de brieven van de verzekeraar dat de hoogte van de voorschotten rechtstreeks gerelateerd zijn aan het voorheen gegenereerde (netto) inkomen. Tevens blijkt uit het expertiserapport dat de AAW uitkering direct op deze voorschotten in mindering wordt gebracht. Tenslotte was er ten tijde van het sluiten van de vaststellingsovereenkomst al geen sprake meer van arbeidsongeschiktheid.

Het vorenstaande voert het Hof tot de conclusie dat naar de bedoeling van partijen in hoofdzaak gestreefd is naar compensatie van de door belanghebbende in zijn hoedanigheid van ondernemer geleden bedrijfsschade. Dat de partijen ter kwalificatie de term "verlies van arbeidsvermogen" hanteren, doet daaraan niet af. De uitkering is daarom belast. zie onderstaand het cassatiearrest:---l.....

.....

Hoge Raad 1-11-2000

ELRO-nummer: AA7994 Zaaknr: 35684

Nr. 35684

1 november 2000

belaste uitkering bij tijdelijke arbeidsongeschiktheid voor "opdrogen" van inkomen als zelfstandige.

Belanghebbende exploiteerde in 1993 als zelfstandig ondernemer een bodedienst. Hij is in 1993 betrokken geraakt bij een verkeersongeval, ten gevolge waarvan hij lichamelijk letsel opliep. Hij heeft naar aanleiding van het ongeval in 1994 zijn onderneming gestaakt.

In 1998 is tussen de verzekeraar van de voor het ongeval aansprakelijke partij en belanghebbende een vaststellingsovereenkomst gesloten, ingevolge welke de verzekeraar aan belanghebbende heeft voldaan "een bedrag van f 145.726,88 ter vergoeding van de door hem geleden en nog te lijden materiële en immateriële schade ten gevolge van het (...) ongeval".

Het Hof heeft geoordeeld: dat naar de bedoeling van de bij de vaststellingsovereenkomst betrokken partijen wederzijds in hoofdzaak is gestreefd naar compensatie van de door belanghebbende in zijn hoedanigheid van ondernemer geleden bedrijfsschade wegens het "opdrogen" van zijn belangrijkste bron van inkomen: het als zelfstandige verrichten van bodediensten; dat daaraan niet afdoet dat die partijen ter kwalificatie van de onderhavige schadevergoeding de term verlies van arbeidsvermogen hanteren.

In deze oordelen ligt besloten het oordeel dat de door belanghebbende bedongen prestatie, althans het voorschot, strekte tot vergoeding van de schade die hij door het ongeval in zijn onderneming had geleden.

Dit oordeel is van feitelijke aard en - in het licht van 's Hofs overweging dat belanghebbende op 15 november 1995 volledig arbeidsgeschikt is verklaard en van hetgeen het Hof heeft overwogen met betrekking tot de wijze van berekening van de schadevergoeding - niet onbegrijpelijk, zodat het in cassatie niet met vrucht kan worden bestreden.

Hof Leeuwarden van 9 oktober 2000

nummer 98/00, jaar 1996, IB 7

Mondelinge uitspraak

fiscale winstverdeling

Onzakelijke winstverdeling bij man-vrouwmaatschap huisartspraktijk

Leeuwarden . Het hof vindt de door een huisarts gepresenteerde winstverdeling van 75% voor hemzelf en 25% voor zijn echtgenote ongeloofwaardig en gekunsteld.

De echtgenote van huisarts A ontving in 1994 en 1995 een meewerkbeloning van f 23.400. Haar werkzaamheden beliepen in totaal ongeveer 1950 uur per jaar. Met ingang van 1996 werd een man-vrouwmaatschap opgericht. Uit de aangifte over dat jaar bleek dat de winst voor de echtgenote is berekend op f 43.582.

Volgens A is een winstverdeling van 75% (man) en 25% (vrouw) tussen de maten zakelijk. De inspecteur denkt daar anders over. Hij meent onder meer dat eerst een zakelijke beloning voor de factoren arbeid en kapitaal moet worden vastgesteld. De overblijvende winst kan dan aan ieder van de maten voor de helft worden toegerekend.

Volgens het hof is van belang door wie en in welke mate de maatschapswinst wordt gegenereerd. De specifieke opleiding en kennis van een huisarts is van dusdanig belang dat de maatschap in hoofdzaak 'drijft' op diens medische kennis en vaardigheden. Het hof vindt het dan ook ongeloofwaardig en gekunsteld dat de winstverdeling op basis van 75%-25% zou moeten plaatsvinden. A maakt niet aannemelijk dat het winstaandeel van zijn echtgenote meer zou moeten bedragen dan de 8% die de inspecteur heeft gesteld. Het beroep is ongegrond.

Hof Den Haag, 4-07-2001

Vakstudienieuws 2001 54.17 (www.vakstudienieuws.nl)

belaste uitkering

X werkte als zelfstandig schilder (VOF, 50% aandeel). Hij raakte tijdelijk gewond, omdat hij over de uitwerpselen van een hond ten val kwam en zijn enkel brak. Van de verzekeraar (NN) ontving hij onder andere f 15.000,- wegens tijdelijk verlies van arbeidsvermogen. Daarnaast ontving hij een vergoeding voor economische kwetsbaarheid, smartengeld en materiële schade.

Na feitenonderzoek concludeert het Hof dat de uitgekeerde schadevergoeding van f 15.000,- voor belanghebbende winst uit onderneming vormt. De vergoeding heeft volgens het Hof de strekking de door X geleden derving van winstinkomen te compenseren. Dit blijkt onder andere uit de berekeningswijze van de uitkering, zoals vermeld in de rapportages van de schaderegelaar. Hierin stond vermeld dat betrokkene gedurende de tijdelijke periode niet in staat was zijn werk te verrichten, dat hij over die periode geen uitkering ontving van een sociale verzekeringsinstelling of een particuliere verzekeringsmaatschappij, dat het uitgangspunt van de berekening het netto maandinkomen was, en dat de schade-uitkering vrij exact te berekenen was. Hieruit concludeert het Hof dat de strekking van de uitkering het compenseren van winstinkomen was.

NB. De gebruikte terminologie "verlies van arbeidsvermogen" was niet doorslaggevend. Het gaat steeds in het wezen van de vergoeding. Hierbij is de bedoeling van partijen van belang.

Hof Amsterdam 2 februari 2000

AA7750 99/00297 vergoeding tijdelijke a.o. zelfstandige belastbaar
<http://www.pivkennisnet.nl/Smartsite.shtml?id=1&goto=4>

Belanghebbende (ondernemer) is ten gevolge van een ongeval in 1992 na ruim drie jaar weer volledig arbeidsgeschikt. Door de arbeidsongeschiktheid heeft belanghebbende extra kosten gemaakt waarvoor hij de veroorzaker aansprakelijk heeft gesteld. Belanghebbende heeft diens verzekeraar niet aansprakelijk gesteld wegens een blijvend verlies van arbeidsvermogen. In 1996 is tussen de verzekeraar en belanghebbende een vaststellingsovereenkomst gesloten waarin de omvang van de schade en het uit te keren bedrag zijn bepaald. Een gering deel van de uitkering ziet op smartengeld en ziektekosten. Hof: Het grootste deel van de uitkering heeft betrekking op vergoeding van bedrijfs- en advieskosten en van extra loonkosten van belanghebbendes onderneming. Die schadevergoeding hangt zozeer samen met de winst uit onderneming dat zij daaraan kan worden toegerekend. Aan het voor het jaar 1992 door de aanslagregelende ambtenaar ingenomen standpunt inzake een voorschot op de schadevergoeding kan in casu geen vertrouwen worden ontleend, omdat hem door belanghebbende niet alle relevante gegevens waren verstrekt.

Hof Arnhem 26 maart 2002

AE2852 98/03796 kosten vervangers van zelfstandige belastbaar
<http://www.pivkennisnet.nl/Smartsite.shtml?id=1&goto=4>

Belanghebbende, een zelfstandige slager, is a.o. geraakt door een ongeval. Om de onderneming draaiende te houden heeft de echtgenote van belanghebbende enkele maanden onbetaald verlof opgenomen bij haar werkgever. Zij heeft hem samen met zijn vader voor langere tijd vervangen. Het grootste deel van de schadevergoeding is onbelast omdat dat verlies aan arbeidscapaciteit betreft. Van "gederfde winst" kan ook sprake zijn indien de winst niet lager is dan die van een vorig jaar terwijl op de onderneming uitgaven drukken van extra arbeidskrachten. Voorzover bij de berekening van schade is gerefereerd aan kosten van vervangers kan dit niet alleen worden gezien als een rekenmiddel om tot een juiste schadevaststelling te komen. Belanghebbende legt zelf een verband tussen die kosten en de schadevergoeding wegens het niet aftrekbaar zijn van het belastbaar inkomen. Kosten van vervangers zijn direct in mindering gebracht op de winst. De vergoeding daarvoor is belastbaar. Afspraken over de al dan niet belastbaarheid tussen een verzekeringsmaatschappij en een "verzekerde" raken het rechtskarakter van de uitkering als zodanig niet en kunnen de fiscus niet binden.

Rechtbank Leeuwarden 24-02-2006

, 05/404 LJN: AV2980,

Benadeelde heeft van de wa-verzekeraar ter zake van door hem geleden schade als gevolg van een aanrijding een schade-uitkering ontvangen. Naar het oordeel van de rechtbank de inspecteur de schade-uitkering terecht aangemerkt als een belaste vergoeding ter vervanging van gederfde en/of te derven winst uit de onderneming. De rechtbank acht daarbij van belang dat een looptijd van 10 jaar wordt gehanteerd, hetgeen naar het oordeel van de rechtbank er een aanwijzing voor vormt dat er sprake is van tijdelijke arbeidsongeschiktheid en dat als uitgangspunt de winst over het boekjaar 1998 is genomen. Benadeelde heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt, dat de schadevergoeding is verstrekt ter zake van door benadeelde als persoon geleden verlies aan arbeidskracht, aldus de rechtbank.

Hoge Raad 6-10-2006

LJN: AY9498, , 42607

(belasting): vergoeding verlies arbeidsvermogen zelfstandige niet belast, i.c. blijvende invaliditeit

<http://www.pivkennisnet.nl/Smartsite.shtml?id=1&goto=756974>

De Hoge Raad (belastingkamer) oordeelt: "3.2 Het Hof heeft geoordeeld dat de door belanghebbende ontvangen slotuitkering belast is als winst uit onderneming. Voor zijn oordeel heeft het Hof redengevend geacht dat ondanks enige blijvende invaliditeit aan de zijde van belanghebbende geen sprake is van een blokkade van toetreding tot de arbeidsmarkt en dat ook de na het verkeersongeval opgetreden verbetering in de inkomenspositie niet duidt op een verlies van arbeidsvermogen. 3.3. Voorzover het middel zich richt tegen deze redengeving slaagt het. Het Hof diende bij de beantwoording van de vraag of de schadevergoeding belast is, het karakter te onderzoeken van de vergoeding zoals deze werd verstrekt. Uit de door het Hof in aanmerking genomen omstandigheden (...), volgt niet dat de verstrekte schadevergoeding niet mede strekte tot vergoeding van door de verzekeringsmaatschappij aanwezig geachte schade aan de zijde van belanghebbende, gelegen in het voorgoed niet meer in staat zijn tot het uitoefenen van een deel van de activiteiten van zijn onderneming."

Gerechtshof Arnhem, 31-10-2006

LJN: AZ2063, 04/00559

Onbelaste schadevergoeding

<http://www.pivkennisnet.nl/Smartsite.shtml?id=1&goto=757148>

Het hof oordeelt dat de schadevergoeding van de aansprakelijke verzekeraar aan een zelfstandig ondernemster onbelast is. Naar het oordeel van het Hof maakt de Inspecteur - op wie de bewijslast rust - onvoldoende aannemelijk dat belanghebbende en de verzekeringsmaatschappij de bedoeling hebben gehad de schade te vergoeden wegens gederfde en te derven winst. Nu belanghebbende door het verkeersongeval blijvend volledig arbeidsongeschikt is geraakt en haar onderneming heeft moeten staken, acht het Hof aannemelijk dat de betrokken partijen overeenkomstig de tekst van de vaststellingsovereenkomst daadwerkelijk de bedoeling hebben gehad de schade door het verlies van het arbeidsvermogen van belanghebbende in algemene zin te vergoeden. Daaraan doet, anders dan de Inspecteur betoogt, niet af dat partijen voor de berekening van de schadevergoeding hebben aangeknoopt bij de winstcijfers van belanghebbendes onderneming en voorts rekening hebben gehouden met bepaalde inkomstenbronnen van belanghebbende.

Hof Arnhem 14 februari 2008

06/00451 Ongepubliceerd .

vergoeding wegens blijvend verlies van arbeidsvermogen zelfstandige niet belast
<http://www.pivkennisnet.nl/Smartsite.shtml?id=1&goto=4>

Het hof oordeelt dat de vergoeding wegens blijvend verlies van arbeidsvermogen van benadeelde, zelfstandig ondernemer, niet belast is. Het hof overweegt dat bepalend is of die schadevergoeding is genoten wegens een blijvend verlies aan arbeidsvermogen dan wel om andere redenen, bijvoorbeeld ter vervanging van gederfde of te derven winst uit onderneming. Daarbij is niet doorslaggevend of voor de berekening van de hoogte van de schadevergoeding aansluiting is gezocht bij de jaarstukken van de onderneming. Het hof oordeelt: "De omstandigheid dat een gelaedeerde ondanks blijvend letsel op inventieve wijze gebruik maakt van andere mogelijkheden om zelfstandig inkomen te genereren, heft zijn verlies aan arbeidsvermogen in het algemeen niet op." Het hof acht aannemelijk dat de gehele schadevergoeding ook werkelijk heeft gestrekt tot goedmaking van het verlies aan arbeidsvermogen.

Rechtbank Zeeland-West-Brabant 07-11-2022

<https://uitspraken.rechtspraak.nl/#/details?id=ECLI:NL:RBZWB:2022:6618>

Zelfstandig ondernemer ontvangt letselschade-uitkering, waarover fiscus navorderingsaanslag oplegt omdat de vergoeding voor het verlies van verdienvermogen tot de belastbare winst uit onderneming zou zijn te rekenen. Nu de vergoeding van de door de verzekeraar aanwezig geachte schade erin is gelegen dat het slachtoffer voorgoed niet meer in staat is tot het uitoefenen van zijn ondernemingsactiviteiten, dient de schade-uitkering onbelast te blijven.

Gerechtshof 's-Hertogenbosch 17-07-2024

ECLI:NL:GHSHE:2024:2311

<https://uitspraken.rechtspraak.nl/details?id=ECLI:NL:GHSHE:2024:2311>

IB/PVV en Zvw 2016 tot en met 2018. Belanghebbende heeft een lumpsum schadevergoeding ontvangen, omdat zij betrokken is geraakt bij een bedrijfsongeval waarbij zij voetletsel heeft opgelopen. In geschil is of en in hoeverre de schadevergoeding onbelast is.

De schadevergoeding bestaat uit de schadecomponent verlies van arbeidsvermogen en de schadecomponent overige materiële schade en immateriële schade. De component verlies van arbeidsvermogen behoort in beginsel tot de winst uit onderneming. Het hof is daarom van oordeel dat belanghebbende de meest gereede partij is om aannemelijk te maken dat de schadevergoeding is uitgekeerd wegens een blijvend verlies van arbeidsvermogen. Aangezien de schadecomponent materiële en immateriële schade in beginsel behoort tot de privésfeer, rust op de inspecteur de bewijslast dat er ten aanzien van deze component sprake is van een bron van inkomen.

Het hof is van oordeel dat belanghebbende aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van blijvende gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid en dat partijen de bedoeling hebben gehad om een schadevergoeding overeen te komen die is gelegen in het feit dat belanghebbende de fysiek belastende tot haar onderneming behorende activiteiten blijvend niet meer kan uitoefenen. De schadecomponent verlies van arbeidsvermogen is zodoende onbelast. Het hof is verder van oordeel dat de inspecteur niet aannemelijk heeft gemaakt dat de vergoeding van materiële en immateriële schade in verband staat met een bron van inkomen. Ook dit gedeelte van de schadevergoeding is daarom onbelast.